

MAGISCHE WERKINGEN

Magie.

Het woord op zichzelf is al heel eigenaardig. Er bestaan over de origine ervan zelfs twee verschillende uitleggingen. De ene zou een omzetting zijn van het woord "magie" en de andere zou zijn ontleend aan de Magi: een stam of beter gezegd een vorstenfamilie, die een lange tijd in Azië heeft geregeerd o.m. in de buurten van Ur, Oeroet, Oekat e.d..

De oorsprong van de naam op zichzelf is geloof ik ook niet buitengewoon belangrijk. Want als we nagaan wat de magie in feite was en eigenlijk nog is, dan vinden we een zeer grote verwantschap met alle begrippen, als godsdienst, esoterie e.d. Ik meen zelfs dat het heel moeilijk is om een scheiding te maken tussen magie en godsdienst, want de oorspronkelijk magische werkingen zijn gebaseerd op ervaringsleer. De alleroudste magiërs zijn ongetwijfeld de Atlantiërs geweest. Van daaruit zien wij een aantal centra ontstaan, waarin godsdienst en magie soms op een eigenaardige wijze worden gemengd. Zo vinden wij de tovenaars in Thibet. Wij vinden de Isis-cultus, de hoogste magische cultus, die in Egypte de overhand had: de Kawiduju, de magie van het zuiden van Afrika, die praktisch teloor is gegaan: en we vinden daarbij passend ongeveer gelijke ontwikkelingen ook in Noord- en Zuid-Amerika.

De eenvoudige magie vinden we ook overal elders. Ze is gebaseerd op de verhouding tussen de mens en het Hogere, het bovennatuurlijke. Dit bovennatuurlijke wordt al heel gauw God. En dan krijgen we een godsdienst, waarin de magie langzaam maar zeker een systeem wordt. Ze wordt er ingevlochten. Op het ogenblik, dat u bidt en denkt dat het wat uithaalt, doet u aan magie. Op het ogenblik, dat u gelooft door handoplegging een mens te kunnen genezen, doet u aan magie. Op het ogenblik, dat u eerlijk overtuigd een eedformule uitspreekt, doet u aan magie. Want de magie op zichzelf is en was een beroep op ongeziene of hogere kracht (één god of meer goden, zelfs demonen) en de verwachting, dat uit dit beroep een directe ontwikkeling of verandering op aarde zal kunnen plaatsvinden. Hier speelt ongetwijfeld het begrip "tweede werkelijkheid" een grote rol. Maar we zullen dit terzijde laten: dat is een vorige keer - naar ik meen - uitvoerig besproken. Nu gaan we eens na wat het kenteken van de magie is.

De magie bestaat steeds uit:

1. gebed of incantatie, dus een spreuk:
2. een kennis van namen:
3. een ritus: een inzet van de mens, al dan niet gepaard gaande met offers:
4. een symbool, een teken.

Deze vier waarden worden onderling vermengd gebruikt. Wij zullen zien, dat Christenen de duivel afweren door een kruis te hanteren: dat zij bescherming zoeken door een kruis te slaan. Zuiver magie, tekenmagie in dit geval.

Het alleroudste in de magie is ongetwijfeld (de z.g. slangenmagie. Er zijn nog cultussen van over. Wanneer u de slangenbezweerders in het oosten ziet, dan zijn zij ergens nog representanten daarvan.

De slang is de tijd, de wereld. De slang brengt - zo gelooft men - het eeuwige met zich, en uit dit eeuwige kan de slang iets verwezenlijken. Het is interessant hierbij op te merken, dat in de joodse opvatting de slang Adam en Eva niet alleen de kennis van goed en kwaad leerde, maar hun ook de magie leerde, dus de beheersing van natuurkrachten. Later zou Noe, als laatste ingewijde van deze groep, zijn ontsnapt met 3 zoons, die elk voor zich een afzonderlijke inwijding hadden, waarbij Sem degene is geweest, die - trekkend in de richting van Egypte - zeer waarschijnlijk de meer moderne magie heeft gesticht. Hij wordt dan ook zelfs door de uitleggers van de Zohar als zodanig beschouwd.

Het is voor ons een grote vraag, of deze magie praktische waarde heeft. Die vraag te beantwoorden is moeilijk, want de magie berust op waarden, die niet onmiddellijk kenbaar zijn. Zij neemt een aantal stellingen aan, die onbewijsbaar zijn. Zij bereikt resultaten, die soms onverklaarbaar zijn, maar in vele gevallen eenvoudig kunnen worden verklaard aan de hand van andere meer bekende verschijnselen.

Wat onderscheidt nu de magie in de eerste plaats wel van het normale menselijke denken?

De magie stelt, dat een lijn, een letter een klank, een kleur of een beweging niet slechts functioneel zijn (dus niet: slechts een afhankelijk deel zijn van het totaal), maar dat zij elk voor zich en onafhankelijk van het overige Al een persoonlijke waarde bezitten, een vaste waarde, die voortdurend blijft gehandhaafd. Wanneer ik dus een oude spreuk naar voren breng, dan gaat het niet om de formulering, maar om sleutelwoorden of -begrippen en vooral om letters, die erin zitten. Wanneer er een ritus is, dan is niet het verloop van de ritus op zichzelf belangrijk, maar wel een aantal daarin voorkomende gebaren, woorden, kleuren en zelfs offer of geuren. Zij zijn a.h.w. een alfabet, dat niet tot deze wereld maar tot een andere wereld behoort. Kan men dit aannemen, dan staan we voor het wonderbaarlijke feit, dat in het menselijk leven alle dingen een dubbele betekenis hebben. een zuiver menselijke, die tot de menselijke wereld behoort en een bovennatuurlijke of magische, die tot het bovennatuurlijke, het onbekende behoort.

De mens is niet zeer geneigd om dit aan te nemen. Hij voelt zich belaagd bij het idee van bovennatuurlijke krachten, die hij haast onwillekeurig inschakelt. Indien we ons echter voorhouden, dat in praktisch elk geloof God of goden alom tegenwoordig zijn en dat God of goden in elk geloof en in elk denken een rol spelen bij gebedsverhoringen, mirakelen, natuurgebeurtenissen, dan ziet het er al iets anders uit. Want als God rond ons bestaat, dan zal die God niet reageren op onze intenties, maar zal Hij reageren op datgene, wat wij doen: en dit is heel belangrijk. De grondwaarde van de magie is niet afhankelijk van intentie. Zij is afhankelijk van een feitelijk stelsel, een feitelijke reeks gebeurtenissen of waarden.

Ik kan begrijpen, dat dit alles u nog enigszins abstract aandoet. We moeten echter proberen om de magie wat dichterbij huis te brengen.

Wanneer we nu gaan kijken bij primitieve magiërs, ook bij de groteren, dan vinden we over het algemeen:

- 1e: gedroogde slangen of amfibieën. Kikkers, of hagedissen spelen er ook een rol in:
- 2e. kruiden, gedroogde kruiden maar ook aftreksels van kruiden en zalven:
- 3e: heel vaak beeldjes, gemaakt van was of hout, al dan niet doorboord ofwel vereerd:
- 4e: bijna altijd een altaar of iets, wat ervoor kan doorgaan en offers.

Onder offers vallen bloedoffers en vruchtbaarheidsoffers, soms zijn die beide met elkaar vermengd.

Wanneer zo'n oude magiër probeerde door te dringen in de essentie van het leven, dan deed hij een beroep op de slang of op de amfibieën. Hij hanteerde deze als een soort gedroogde paling in bosjes gebonden om daarmee voor zichzelf een zekere indruk te scheppen: en hierbij speelde zijn geloof een grote rol. Hij meende, dat de slang ergens iets eeuwigs was. Haar geest, dus haar invloed bestond, al was het lichaam dood. Door dit hanteren van de resten van deze dieren, kreeg hij dus de indruk dat er geesten rond hem aanwezig waren. Een autosuggestief proces bracht hem tot een verhoogde graad van gevoeligheid: en in deze verhoogde graad van gevoeligheid kon hij communiceren met krachten, die voor de normale mens niet zichtbaar waren. Aan die krachten gaf hij een naam: maar die was op zichzelf niet juist en niet belangrijk. Wij zien dat één en dezelfde soort natuurkracht wordt aangesproken als God, als demon, als voorvader, als Deva (Deva van een ras), als engelen als duivel. Dezelfde kracht wordt aangesproken en vereerd als zijnde goddelijk, maar ook demonisch: als fee, fairy, little people, maar ook als de haatgestalten uit de afgrond. Kennelijk is het de interpretatie, welke aan deze wezens geeft, die voor de mens de voorstelling bepaalt en niet hun wezen, hun geaardheid. Die wezens zijn echter aanwezig. Rond u bestaat de geest. Die geest omvat niet alleen datgene, wat eens mens is geweest of grote scheppende krachten, maar ook de bezielende werkingen in alle delen der natuur. Een bloem is ergens ook bezielde, zij kent ook leven: en een boom ook.

Soms kan die ziel wat meer ontwikkeld zijn en dus beschikken over een geestelijk voertuig, dat ook buiten de werkingssfeer van de boom om zich kenbaar kan maken. Is dat door omstandigheden zover ontwikkeld, dat het daadwerkelijk kan ingrijpen, dan spreken wij over natuurgeesten als Hyaden, Dryaden, Oreaden enz. Deze krachten bestaan ook in uw wereld, maar zij kunnen alleen reageren op mensen, die met hen verwant zijn of op mensen die zichzelf in een toestand weten te brengen waarin deze geesten, deze krachten voor hen kenbaar worden. Is er een sfeer aanwezig, waarin zo'n entiteit zich kan manifesteren, dan zal zij zich nog niet zichtbaar kunnen maken voor iemand, die er niet in gelooft: wat zij wel kan doen, is een verschijnsel veroorzaken. En dan denken we maar even aan de bekende stenenregens, de schrikgestalten, de muren die schijnen in te storten e.d.

De magiër maakt van de mogelijkheid van sommige van die geesten om verschijnselen te veroorzaken gebruik. Wanneer hij in die primitieve magie iemand dood wenst, dan kan hij dit dus doen door met zijn slangen en gedroogde kruiden te gaan rammelen. Maar in dat geval tracht hij alleen een aantal verschijnselen tot stand te brengen, waardoor de ander als onder suggestie door voor hem onbegrijpelijke gebeurtenissen tot zelfmoord of uitblussing wordt gedreven.

Hij kan het natuurlijk ook anders doen. Wanneer we zien, dat hij gebruik maakt van waspoppetjes of houten poppen, dan is het eerste dat we ontdekken: er is een vereenzelviging. Wanneer ik een waspoppetje van een vijand maak en ik steek daarin een naald, dan steek ik die naald niet in een waspoppetje. Ik steek haar in de vijand. En hier doet de magiër een beroep op zijn eigen wezen, zonder het misschien te beseffen. Want de geest van de mens is evenmin beperkt tot een bepaalde plaats als alle andere geesten. Zij is ook niet blijvend aan het lichaam gebonden. Zij kan zich daarbuiten bewegen. Zij kan haar invloed uitzenden in elke sfeer, waartoe het voertuig van de magiër behoort. Het resultaat is, dat hij dus vanuit zichzelf een kracht concentreert en door de symboolhandeling richt op zijn vijand. Moord of in ieder geval het magisch doden onder deze omstandigheden is inderdaad mogelijk. Ik geloof niet, dat de mensen van tegenwoordig in staat zijn dergelijke dingen te doen. Er zal maar een enkeling zijn, die voldoende begrip heeft om zo iets tot stand te brengen. Bovendien zou hij daarmee de slechte naam van de magie bevestigen, want u weet dat we tegenwoordig onderscheid maken tussen witte magie en zwarte magie.

Het verschil is de intentie. Dat is wel heel eigenaardig, want het zijn niet de middelen, die uitmaken of magie wit dan wel zwart is, maar het is datgene wat men ermee wil bereiken. En dat kunnen we weer terugvoeren tot de oudheid.

Het begrip zwart, zwarte magie, komt voort uit de Isis-cultus: en wel uit het feit, dat de wassende Nijl (in Egypte staande voor Osiris) aan de aarde (Isis) vruchtbaarheid gevend de aarde zwart achterliet. Het land heeft er zelfs een naam aan ontleend: het land van Kempt, van de zwarte aarde. En zo is de Egyptische magie - vooral toen het Christendom was ontstaan en macht kreeg - al heel gauw gezien als dé zwarte magie. Het begrip "kempt" word omgezet in zwart.

In andere godsdiensten vinden we de magie gesplitst in aanvaardbare en niet-aanvaardbare praktijken. Sommige praktijken passen binnen het kader van de godsdienst, en zijn als zodanig heilig. Andere praktijken staan er buiten en zijn niet toelaatbaar, niet aanvaardbaar. Zij zijn dan weer zwart. Maar een werkelijk criterium voor zwart en wit is er niet. Wij kunnen dus alleen terugvallen op onszelf. Wanneer ik iets magisch tot stand wil brengen en ik tracht daarmee het welzijn van anderen te bevorderen en daarbij niet in de eerste plaats mijzelf te bevoordelen, dan kan ik deze magie - ongeacht de gebruikte rituelen of middelen - altijd wit noemen. Ik kan elke magie - ook de meest heilige - die wordt gebruikt om het "ik" te bevoordelen ten koste van anderen of van de wereld altijd zwart noemen. De tussenliggende vormen noemen we dan maar grijs, omdat ze nu eenmaal een naam moeten hebben. Wanneer we dit nu nog even verder ontleden, dan moeten we tot de conclusie komen dat er maar heel weinig demonen of duivels zijn, waartoe de magiër zich in werkelijkheid richt.

U zult in de magie heel vaak te maken krijgen met allerhande vreemde namen. Die namen worden ten dele ontleend aan de kabbala, soms ook aan oudere godsdiensten. We moeten daarbij goed onthouden, dat elke godsdienst de neiging had om andere goden, die niet aanvaardbaar waren, tot demonen of duivels te verklaren. De christelijke godsdienst heeft dit zo ver doorgevoerd, dat alles, wat niet direct paste in haar eigen denkwijze, duivels werd. Dat

wil dus helemaal niet zeggen, dat het zo is. Het is zelfs zeer opvallend, dat men b.v. bij de godsdienstverkondiging in Azië en ook in Afrika heiligen in de plaats heeft gesteld van plaatselijke goden, van Deva's enz. en dat men vroeger b.v. aanroepingen deed tot Tjoetobalo en tot Johannes van Zus en van Zo: maar met dezelfde rituelen. Met deze rituelen aan de heilige Johannes zijn ze toegestaan maar bij Tjoetobalo is het demonisch, dan is het het aanroepen van een duivel.

U zult begrijpen dat dat kolder is. Ook hier is dus geen onderscheid tussen demonen, helse geesten en hogere geesten. We weten niet, waarmee we werken. De magiër weet alleen dat hij werkt met krachten, die niet tot zijn eigen wereld behoren. En wanneer zo'n kracht zich openbaart, dan zal zij dus - stel, dat zij voor de mens zichtbaar wordt - niet kunnen beantwoorden aan de menselijke begrippen van schoonheid, van redelijk denken en handelen, enz. Vandaar dat we altijd weer van de magiërs horen, dat hun demonen en goden schrikgestalten zijn. Die schrikgestalte wordt echter niet veroorzaakt, omdat een geest met alle geweld schrikwekkend wil zijn, maar doodgewoon doordat hij zich toont in zijn natuurlijke eigenschappen en deze voor de mens vaak onbegrijpelijk en daardoor geheimzinnig, dreigend of zelfs afzichtelijk worden.

De magiër, die een oproeping wil doen, maakt daarbij gebruik van bepaalde rituelen. Wij zien b.v. het bloedoffer door de gehele oudheid verbreid. En zelfs tegenwoordig durf ik er mijn hand niet voor in het vuur stoken, als men mij vraagt. Wordt er nu werkelijk geen enkele kip, haan, kat, kalf, koe, schaap, lam, duif geofferd aan duistere goden? Ik geloof, dat dat ook tegenwoordig nog heel veel gebeurt, zelfs in wat men noemt "beschaafde landen". Hierbij speelt dus het bloed een bijzondere rol.

In het bloed zit een deel van de eigenaardige spanning, die het menselijk, zenuwstelsel in stand houdt. Men zou kunnen zeggen: de lading van de dwarsgestreepte spieren wordt voor een groot gedeelte door het bloed overgebracht. Die lading plus een zekere zeer fijne essentie eigenlijk, die zich daarin bevindt, komen vrij bij het storten van bloed. Daarom maakt de magiër gebruik van het bloedoffer, want dit geeft aan de geesten in hun eigen wereld een houvast, het maakt hun manifestatie eenvoudiger en het maakt ook het bereiken van het magisch resultaat gemakkelijker. Dat hij daarnaast ook andere offers kiest, vooral offers die in overeenstemming zijn met de geaardheid van een god of godin of een geest die hij aanroept, is ook logisch. Wanneer ik een geest van de aarde aanroep, dan zal ik proberen hem iets te offeren wat uit de aarde voortkomt, wat dus met hem verwant is. Het vormt een band tussen hem en mij. Ik offer dus b.v. graan, fruit, bloemen.

Een watergeest zal ik vloeistof offeren, vaak drank. Zelfs de oude Egyptenaren hadden al een soort bier, dat ze aan de goden offerden: ofschoon er natuurlijk meer priesters dronken van werden dan goden: zo was dat wel. Een vuurgeest zal ik een brandoffer brengen, waarbij dus het vuur een rol speelt. Een luchtgeest breng ik een reukoffer. Op deze manier kunt u zelf dus uit de rite van de magiër al enigszins zien tot wat voor een geest hij zich richt.

Wanneer hij dat doet, dan bestaat er een bijgeloof, zuiver een bijgeloof, n.l. dat wanneer u een geest hebt bezworen, u een zeker recht hebt op die geest. Die rechten zijn dan o.m. een demon, gevangen in een pentakel, moet op uw vragen antwoorden, moet u een wens toestaan e.d. Kijk eens, dat is niet waar. U kunt geen enkele geest zo vangen, dat moet toegeven. Er bestaat geen verplichting. Maar de mens heeft van oudsher altijd een contractmagie gekend. Hij gaf zijn goden iets in ruil voor een gunst hunnerzijds. Hij beloofde zijn goden iets te doen of iets na te laten om van hen daarvoor iets te verwerven. In legenden leeft dat bij de Christenen voort als "een contract met de duivel".

Ik zie echter niet in, waarom we daarbij moeten stilstaan, want de geloften die door kloosterlingen worden afgelegd staan eigenlijk ook in precies dezelfde grootorde. Zij doen hun geloften, inderdaad. Maar zij doen die, (óók in ruil voor de gunst Gods: en dat ze dan de beloning pas in het hiernamaals verwachten en niet - zoals de magiër - in het heden), maakt voor mij niet zo'n heel groot verschil uit. Ik wijs u hierop om u duidelijk te maken, hoezeer de magie en de magische praktijken met alles zijn vergroeid.

De magiër, die een geest heeft opgeroepen of met een geest in contact is getreden, zal in het algemeen dan ook proberen om met die geest een overeenkomst te maken. Soms doet hij dat door dwingende formules te gebruiken, soms door te bedelen. En hoe lager de geest die wij oproepen (d.w.z.: hoe minder wij zelfstandigheid en direct begrip van hem kunnen

verwachten), hoe feller en hoe meer bevelend de formulering zal zijn. De lagere geest n.l. moet de opdrachten uitvoeren, omdat te weinig eigen initiatief daarbij wordt verondersteld. De hogere geest wordt verzocht iets te doen: en meestal wordt daarbij dan een formule gevoegd, waardoor we zeggen b.v.: dat wij hem zullen eren: dat we hem een offer zullen brengen: dat we voor onszelf een bepaald iets zullen doen. Hier is het dus zuiver een contract: wij vragen de hogere om op zijn wijze iets tot stand te brengen, dat wij wensen en beloven hem daarvoor te belonen.

Denk niet, vrienden, dat dat dwaasheid is. Voor de mens was en is in vele gevallen nog geen relatie denkbaar die niet berust op geven en nemen. Wanneer ik iemand een gunst bewijs, dan zal hij zich verplicht gevoelen om iets terug te doen. Het is deze mentaliteit, die in de magie een rol speelt. Natuurlijk zal een geest, wanneer ik in zijn richting denk, leef en werk, mij ook helpen, als ik hem daarvoor niets teruggeef. Ik kan gewoon met hem samenwerken. Maar als dat nu niet het geval is, dan probeer ik het voor die geest aantrekkelijk te maken: en daardoor geloof ik - en dat is een heel belangrijke factor! - in zijn ingrijpen.

Een groot gedeelte van de magie berust op geloof. Ik heb al gezegd: er is weinig verschil tussen godsdienst en magie. Alleen wanneer ik geloof in iets en ik geef een ander de kans om dit te ontluisteren, dan wordt mijn geloof minder, de betekenis daarvan voor mij wordt minder en dus ook de magische macht die ik eraan kan ontleen. In allerhande toonaarden horen we dan ook, vooral daar waar de magiërs in priesterschappen bijeen leven, dat geheimhouding macht is en dat het verspreiden van kennis een verliezen van macht is. Daarmee bedoelen ze niet macht over de mensen, maar eenvoudig de macht die voortvloeit uit het contact met de geest, met de goden. U zult zich ongetwijfeld afvragen, wat u met dit alles moet beginnen. Wel, het is een poging geweest om u iets te laten zien van de magie.

Nu gaan we eens heel onbevooroordeeld, naar ik hoop, een aantal stellingen bezien, die onszelf nader betreft.

Er is meer dan alleen de menselijke wereld. Hoeveel meer weet niemand: niemand die mens is, tenminste. Laat ons zeggen, dat het een meerdimensionale wereld is. Dan zal alles, wat uit deze meerdimensionale wereld kenbaar wordt in de menselijke wereld, het kenteken van het miraculeuze, van het toverachtige, hebben. Het behoeft het daarom nog niet te zijn. Op het ogenblik, dat iemand (b.v. een mathematicus als Einstein) tot een berekening komt, waarmee hij voor een mens niet-kenbare gebieden kan omschrijven, kan hij van daaruit conclusies gaan trekken omtrent die wereld en de verschijnselen van die wereld berekenen en op den duur beheersbaar maken.

Nu stel ik, dat - wanneer iemand dit in de magie doet - er precies hetzelfde gebeurt. Er is geen sprake van een nieuwe wereld of van nieuwe bandeloze krachten, die worden aangeboord, maar er is eenvoudig sprake van een wereld, die buiten de normale kennis van de hedendaagse mens ligt. Nu ga ik nog een stap verder. Ik stel, dat de kennis van deze wereld grotendeels teloor is gegaan, dat de oude formules zijn verloren gegaan, maar dat zij voor een deel bewaard zijn gebleven. Dan staat u tegenover de magie als iemand, die misschien net de eerste algebraïsche formules heeft geleerd, staat tegenover de vergelijkingen en formules van Einstein. Onbegrijpelijk, kolderachtig. Je kunt er niets mee doen.

De oude magiër wist wat zijn formules betekenden. De hedendaagse magiër weet dit maar zelden. Er zijn voorbeelden te over van aan te halen: b.v. uit de Clavicula Solomonis, uit de werken van Cornelius Agrippa en Albertus Magnus om er een paar te noemen, die meer bekend zijn, waarbij we dus worden geconfronteerd met geheimzinnige formules, meestal in het Latijn, die eigenlijk geen inhoud hebben. Als we ze gaan ontleden, vragen we ons af: Wat moet dat nu betekenen? Zoeken we verder terug, dan ontdekken we dat het misschien formules zijn geweest, die een paar duizend jaar v. Chr. bij een vuurverering werden gebruikt, of dat de formule, die nu plechtig wordt gebruikt om een grote geest te bezweren, eens eenvoudig een middeltje tegen kiespijn was van een paranormaal genezer.

Toch werken die dingen. En wat meer is, mensen als deze Magnus en deze Agrippa bereiken resultaten, die niet in overeenstemming zijn met de oorspronkelijke betekenis van hun formules. Dit wettigt de conclusie dat de formule op zichzelf onbelangrijk is. (Een opluchting, nietwaar?) Als ge ooit aan magie wilt gaan doen, dan behoeft u dus niet allerhande formules zonder meer uit het hoofd te leren. Maar dat het geloof, de waardering van de formule en

mede het feit, dat daarin bepaalde sleutels aanwezig zijn (klanken, a.h.w., die toegang geven tot die andere, de meerdimensionale wereld) voldoende zijn om de eigen instelling en de gedachten van de magiër, over te brengen in die grotere wereld en daaruit de gewenste resultaten tot stand te brengen. Voor u betekent dit, dat elke magische formule - al is het een aftelrijmpje, waarin bepaalde hoofdklanken zitten - bruikbaar is voor praktisch alle doeleinden. Noodzakelijk is slechts, dat ik in de werkzaamheid daarvan geloof en dat ik dus met mijn gehele persoonlijkheid geconcentreerd ben op het doel, dat ik mij daarmee heb gesteld.

U zult zich afvragen: Wat zijn dan die hoofdklanken? Wel, ik zal u er een paar geven, omdat u ze allemaal wel kent.

We kennen in de eerste plaats de op a en aa gebaseerde klanken: vau, tau, rau, auri, koeri. Alle klanken, die aan elkaar verwant zijn, omdat zij in de au en de laatste in de oe-i een directe aantasting zijn van de rond u liggende wereld van natuurkrachten. Let wel, dus geen godenwereld! Natuurwereld. De wereld van natuurkrachten en natuurgeesten, grote en kleine: maar alleen van entiteiten, die ergens stofgebonden leven.

Dan krijgen we de klanken, die hiermede verwant zijn, maar die dus niet als het woord "kooi" open blijven, doch gesloten worden: koemri, aum, oema, kaktsituma, alsumati, uma. Deze uma is hier kennelijk weer de sleutelklank: de um. Waarom? Omdat deze klanken in hun verklanken e en sleutel vormen tot werelden (ook de wereld van de geest, die nog dicht bij de aarde staat) maar tevens tot alle werelden van krachten, die op aarde willen en kunnen ingrijpen. Men zou kunnen zeggen: de werelden van de engelen. Nu kan ik dergelijke klanken eenvoudig verweven in een gewone zin.

Die heeft dan magische betekenis. Maar slechts indien mijn eigen concentratie en intentie ook gericht zijn op die bovennatuurlijke krachten, zal ik er iets van merken."Doe niet zo gek, ga naar Joure." Dat is een heel gewone zin. Toch zitten hier sleutelklanken in en als zodanig zou dit ene zinnetje bruikbaar zijn als magische formulering van iets.

Dan hebben we de kwestie van tekens. Wat voor tekens vinden we praktisch overal? Eigenaardig genoeg staan deze in direct verband met de lichaamsstromen van de mens. Wanneer wij een magiër zien, dan zien we hem heel vaak in die bekende kleermakerszit, die iets geperfectioneerd tot de lotushouding wordt. Wij zien verder de handen ook eigenaardige gebaren maken. Ik wil u eenvoudigheidshalve er eens een paar van laten zien. U kent in de eerste plaats het sluiten. Als ik sluit (u ziet de mensen in de kerk ook zo lopen), dan sluit ik mij af van de wereld. En dat betekent niet alleen een mij openstellen voor andere krachten, maar het betekent inderdaad, dat ik mij ook lichamelijk een beetje meer afzonder van de wereld. Dan ken ik de gebaren met de open hand. Dit is niet alleen maar: ik ontvang kracht (anders zou je wel eens kunnen zeggen: Wat weegt zwaarder, links of rechts?) Neen, hier wordt door de stand van de handen een straling (want ik zend de uitstraling van de mens, die niet alleen in de vingertoppen maar ook in de handpalm ligt) door mijn concentratie omhoog gericht. Ik zond a.h.w. een soort V van kracht boven mij.

Nu kunnen we die gebaren variëren en komen dan terecht bij de gebarentaal, waarbij die krachtbundels a.h.w. worden gemanipuleerd. We vinden dit b.v. in India. U krijgt daarbij een verplaatsing van het hoofd (normalerwijze het centrum van de driehoek) en dan krijgt u dit gebaar, waardoor het lichaam dus een onevenredige houding aanneemt. Er wordt een verstoorde balans uitgedrukt: maar deze wordt zo uitgedrukt, dat ze door mijn uitstraling in een hogere wereld kenbaar is. Laat ik dus een reeks van deze houdingen volgen, dan heb ik eigenlijk met menselijke kracht lichtsignalen gegeven in een wereld, die ik zelf niet kan zien. Een magiër maakt hiervan gebruik. Zijn grondhoudingen zijn dus altijd gebaseerd op het sluiten of openen van lichaamsstromen, waarbij zijn eigen uitstraling wordt gedirigeerd in een vast patroon.

Ook in een ritus vinden we diezelfde gebaren terug. Ik weet niet, of u religieus bent, misschien niet, misschien ook wel. Maar dan kent u ongetwijfeld dit gebaar: "Dat de zegen des Heren op u dale." Gesloten, geopend van uit mijzelve. Ik richt mijn kracht op u. Of op een andere manier: "Pax vobiscum." U kent ze allemaal. Weer: ik open mijzelve voor u, mijn kracht deel ik met u en nu ga ik weer rustig verder. Op deze manier wordt er dus een gebarentaal mogelijk, die een ieder voor zichzelf zou kunnen ontwerpen.

Wij kunnen constateren, dat men er in vele eeuwen in is geslaagd een tamelijk veelomvattende gebarentaal op te bouwen, waarbij elk gebaar inderdaad de uitstraling van de

mens in een andere wereld kan projecteren in een bepaalde verhouding. De mens kan figuren tekenen in het vierdimensionale. Maar men kan dit ook op zijn eigen wijze doen. Er bestaat geen absolute binding aan het magisch gebaar, maar de inhoud ervan moet onaangetast blijven: d.w.z. er moet een gerichte uitstraling of een gerichte afsluiting zijn.

Dan krijgen wij als normale mensen te maken met het geschreven woord, het tekeningetje en alles wat erbij hoort. Ook hier lopen we steeds vast in de onbegrijpelijk systematiek, waaronder zegels behoren, maar ook symbolen, monogrammen e.d. Al die dingen hebben weer een ding gemeen: zij trachten iets uit te beelden, dat is gebaseerd op verhoudingen: het gaat steeds om verhoudingen. Het kan de verhouding zijn tussen twee planeten of tussen twee goden, die ik meen te kennen. Het kan een verdeling van een vlak zijn op een bepaalde manier. Het kan eenvoudig een weergave van neerdalende of stijgende krachten zijn, maar het is altijd een verhouding. Er zijn altijd tenminste twee punten (soms meer) in het symbool, die een zekere werking uitdrukken.

Als we nu kijken naar b.v. het monogram dat zo vaak wordt gebruikt voor Pax (de Godsvrede): de P met daarin de X, dan hebben we een aardig voorbeeld van wat ik hier bedoel. Er is een lijn die aan een kant een cirkelgang maakt, zij gaat naar beneden. De kracht van de mensheid wordt a.h.w. van boven omgebogen. Ik ga niet tot het allerhoogste, maar er is een relatie tussen een gesloten kracht in het Hogere en mijzelf als openstaande waarde. Ik zet daarin een kruis: de X. De X geeft aan dat de 4 elementen of de 4 krachten of de 4 windstreken, hoe u het noemen wilt, de 4 voor mij nog kenbare werkingen op aarde alle in wisselwerking staan met mijn wezen.

Kan ik nu zo'n monogram lezen, dan heb ik daarmee dus een zekere mentaliteit geschapen. En weer blijkt het niet het teken te zijn dat belangrijk is, want ik kan het ook anders doen. Ik kan het doen met een Tau-kruis en ik kan het doen met IHS (Jezus). Elk monogram, elk beeld is bruikbaar. Het gaat er maar om wat ik eruit begrijp en hoe mijn eigen mentale gerichtheid zal zijn. Het teken geeft die kracht alleen, indien er een mentaliteit mee verbonden is.

Er is één eigenaardigheid. Die kracht treedt op daar, waar het teken aanwezig is, ongeacht of de mentaliteit, de mentale verwerking ervan elders ligt. Dit is het geheim van de vele talismans. Waarom er zoveel zijn, die niets doen en hoe het kan dat er sommige zijn, die wel werken. Een talisman, zonder begrip getekend, is niets waard. Een talisman met begrip getekend, is een verlenging van een geestelijke werking naar de plaats waar die talisman zich bevindt.

En dan de offers. Wanneer ik een offer breng, dan maak ik delen ervan vrij of doe ze vervluchtigen of door ze uit mij en gebonden met mijzelf in mijn gedachten te brengen op een plaats, die volgens mij is verbonden met de goden. Ik richt alleen wat gedachtekracht naar die andere wereld. Ik kan ze ook verbranden: en daarbij komen kleine delen vrij. Ik geloof, dat deze naar de goden gaan. En zo komen er bepaalde fijne, aromatische deeltjes e.d. binnen het vormingsbereik van de geesten tot wie ze gericht zijn. Ik kan ook zuiver persoonlijke uitstralingen richten. En wanneer die worden gericht, dan is dat alweer aan de hand van hetgeen ik volbreng. Vandaar dat dansen, toestanden van verrukking, toestanden waarin men zichzelf verliest, zelfs orgiastische praktijken in de magie zo vaak plaatsvinden. Zij hebben daarin een plaats, omdat zij de mens tot een volledig verliezen van zichzelf brengt met gelijktijdig een sterk uitstralen - weer via zijn aura - van kracht. Wat we met de gebaren hebben gezien, geschiedt door de offerdienst en het daarbij behorende.

U ziet dus, dat de magie helemaal niet zo ingewikkeld is, als het wel lijkt. Ze is gebaseerd op een premisse, die niet wetenschappelijk bewijsbaar is: n.l. dat er een vierdimensionale wereld is, welke kan worden bereikt via het menselijk denken en krachtens de eigen instelling en emotie van de mens. Maar als we dat eenmaal aannemen - en ik geloof dat een ieder, die religieus is aangelegd dat zeker zal doen, want niemand zal toch vertellen dat Mozes indertijd aan Farao's hof als goochelaar met andere goochelaars heeft, geconcoreerd, of dat alle mirakelen die hebben plaatsgevonden alleen maar trucjes waren: het mirakel speelt in elke godsdienst een rol, dan kunnen we ook zeggen: Het godsdienstig gevoel alleen moet u overtuigen dat die waarde bestaat. Maar als ze bestaat, dan is ze ook bruikbaar.

In een tijd als deze - en nu kom ik even op de huidige toestanden terecht - hebben wij te maken met een lichte verandering van de sfeer, waarin u leeft, de wereld om u heen. Die

onzichtbare wereld verandert iets. We kunnen daaraan dan een naam geven en zeggen: Dat is het gouden licht, dat is levenskracht. We kunnen zeggen. Het is een intensivering van denkvermogen of een versterking van gedachtekracht en gedachtestraling. In feite is het alleen maar een kleine wijziging van de wereld rond u, die onzichtbare wereld. Nu zal zo'n wijziging in vele gevallen ook betekenen, dat die wereld dichterbij komt te staan. En dat is interessant. Er is dus minder weerstand te overwinnen om het magisch resultaat mogelijk te maken. En dat betekent, dat ook onbewuste magie een veel grotere rol gaat spelen dan anders. Ik geloof, dat juist deze onbewuste magie iets is, waarop ik u moet wijzen. Wanneer een spreker op een gegeven ogenblik met een zekere magie van het woord werkt of van een onderstrepd gebaar, dan zal hij misschien niet de bedoeling hebben bovennatuurlijke krachten in te schakelen, maar de intentie van zijn toespraak en niet de betekenis van zijn woorden, kan in een zeer sterke uitstorting van kracht over al zijn toehoorders wel degelijk op aarde kenbaar worden.

Als wij dit weten, dan is het gemakkelijk genoeg. Als wij denken: Hé, dit is mijn eigen denkwijze niet meer, dan stellen we dus magie en we sluiten ons af. Dat afsluiten kunnen we op duizend manier doen. Elk gebaar, elk idee van afsluiting is meestal al voldoende, omdat ze een verandering betekent in de gedachte-uitstraling: de aura van de mens. Men kan zich dus aan die invloeden onttrekken.

Aan de andere kant heb je soms een samenwerking of een medewerking van anderen nodig, die je normaal niet kunt bereiken. Vind je nu dat ene woord, die ene klank, dat ene gebaar, waardoor de intentie van jou magisch wordt weerspiegeld, dan zul je zien dat het veel vlotter gaat. Nu kan niemand precies voor zichzelf uitrekenen wat het is. Maar hij kan wel opmerken, dat een bepaalde situatie optreedt, indien een bepaalde toestand, een bepaalde reeks woorden of gebaren daaraan vooraf zijn gegaan. Je kunt dus net als die oude magiërs leren uit oorzaak-en-gevolg. Schijnbaar niet gereleerde feiten vloeien voort uit op zichzelf onbenullige woorden en handelingen. U schijnt het ene ogenblik iets af te stoten om het volgend ogenblik het weer aan te trekken, bij wijze van spreken. Dan kunt u zeggen: Wanneer ik iets wil afstoten, is dit voor mij niet werkzaam. Wanneer ik iets wil aantrekken, is dat voor mij werkzaam. Door zo te handelen, kunt u een zekere selectie toepassen. U kunt in uw leven uw contact met de krachten rond u (een contact, dat steeds ergens blijft bestaan) dus richten volgens uw eigen behoeven: en dat is magie. Maar het is een heel praktische en heel nuttige magie.

Om niet de hele avond te vullen met deze inleiding, want je kunt hierover nog wel een tijdje doorpraten, wil ik hiermee besluiten:

1. Magie is niet het werken met duistere of onbekende krachten. Het is slechts het bewust activeren van krachten, die tot op dit ogenblik alleen onbewust werden geactiveerd en die nog niet volledig vast te stellen zijn volgens menselijk redelijke normen.
2. Omdat magie - bewust of onbewust - deel uitmaakt van een ieders leven, is het nuttig iets meer van deze magie te weten of te beseffen, opdat men ermee kan werken waar en wanneer dit noodzakelijk is.
3. Wanneer onder zekere omstandigheden deze onredelijke relaties scherper worden gedefinieerd en magische inwerkingen dus sneller optreden, is het van het grootste belang dat men in staat is om deze te herkennen. Door het leven en ook zichzelf te observeren zal men een zeker aantal patronen herkennen van woord, gebaar, actie, zelfs van offer, die aantonen in welke richting een inwerking gaat. Men kan zich daarvoor afsluiten of zelfs de inwerking storen door zelf een tegen gerichte werking op te wekken, indien men daartoe in staat is. Men is dus niet meer de slaaf van anderen en komt niet zo sterk onder de ban van suggestie, hypnose en vaak meer nog de gebondenheid aan krachten die men zelf niet beseft, als anders. De vrijheid van de mens wordt erdoor bevorderd.
4. Bedenk, dat elke religie is gebaseerd op magie en daarvan gebruik maakt. Magie is dus niet ongodelijk of onchristelijk, integendeel. Zij is een normaal deel van de godsdiensten: en als zodanig is het zeker ook uw weg om ervan gebruik te maken, mits u dit niet alleen uit zuiver zelfzuchtige beweegredenen doet. Want in dit laatste geval scheidt u een verkommering in uzelve, die uw bewustwording schaadt en op den duur ook de resultaten doet verkeren in het tegendeel van het gewenste.

Hiermede heb ik de inleiding besloten.

DISCUSSIE

❖ *Kan men magie ook gebruiken om het roken door mensen te stoppen?*

Magie gebruiken om het roken door mensen te stoppen, is eigenlijk magie met magie bestrijden. Een groot gedeelte van de gewoonte om te roken is n.l. ook een zekere vorm van magie, waarbij de mens krachtens de rookgewoonte voor zichzelf een situatie schept, die niet volledig aan de werkelijkheid beantwoordt. Maar mogelijk is het ongetwijfeld. Ik vraag me alleen af, of het rendabel zou zijn, omdat men n.l. de rookgewoonte wel een tijd kan onderbreken, maar niet in staat zal zijn deze weg te nemen. Verder zal de magie in dit geval een vervangende waarde moeten stellen: en zodra die wegvalt, treedt het oude euvel weer op. Ik geloof dus niet, dat het direct een praktische oplossing zou zijn.

❖ *Kunt u enkele voorbeelden geven van praktische magie in de hedendaagse tijd?*

Ik kan u wel enige voorbeelden ervan geven. Een van de eenvoudigste en meest bekende: Heeft u wel eens een schietgebedje gepreveld om iets te vinden wat u kwijt was? Een vorm van magie! Wanneer u op een gegeven ogenblik probeert - wat ook vaak voorkomt - om ongelukbrengers te vermijden, dan noemt u dat bijgeloof. Wanneer u niet wilt stappen op een witte tegel, niet onder een ladder wilt doorlopen of zorgt met de goede voet uit bed te stappen, dan is dat praktische magie. Onbewust zoekt u n.l. naar een gedragslijn, die voor u gunstig zou zijn. Deze dingen die u doet brengen op zichzelf geen ongeluk of geluk, maar de mentaliteit die daardoor ontstaat, het "ik zal niet door ongeluk worden getroffen", is een uitstraling, waarop ongetwijfeld uit de grotere wereld een antwoord komt, welke u in staat zult stellen beter en sneller te reageren en dus feitelijk ongeluk te vermijden. Op het ogenblik, dat u zich aan de mensen anders voordoet dan u bent, gebruikt u een zekere vorm van magie. Wanneer u n.l. doet, alsof u rijk bent, terwijl u arm bent, dan schept u een impressie, die onwaar is. U kunt het echter alleen doen door daar zelf werkelijk in te geloven, anders werkt het niet. Geloof u er echter zelf volledig in, dan zullen oorzaak-en-gevolg-werkingen niet verdwijnen uit uw feitelijke toestand, maar - zolang u die waan voor uzelf instand kunt houden - uit het standpunt, dat u hebt geschapen. U wordt dus niet alleen behandeld als iemand die rijk is, dat is niet het belangrijke, maar u krijgt de mogelijkheden die een rijk iemand zou hebben en die u normaal zouden worden onthouden. U heeft bepaalde zinnen, die u graag gebruikt: u heeft zelfs stopwoordjes. U kent ze allemaal: "Zo is het ook nog wel eens" Die stopwoordjes op zichzelf groeien uit een mentaal verzet tegen iets of een mentaal begeren naar iets. Het woord op zichzelf is dus een inwerking stellen van een onbewuste gedachteketen, die uw eigen uitstraling kan veranderen. Wanneer voor u die uitdrukking is verbonden met iets wat belangrijk is, zal het stopwoordje voor u een bevestiging zijn van een relatie met een andere wereld. Ieder heeft u dus een paar heel eenvoudige voorbeelden van alledaagse magie.

Nu wil ik u ook minder werkzame, maar daarom niettemin veel gebruikte vormen van magie geven. Eedsaflegging: "Zo waarlijk helpe mij God Almachtig." Vloeken. Een verwensing uitspreken, is een eenvoudige vorm van magie. Een kerk met zegeningen, met sacramenten. U buigen in een bepaalde richting: u oriënteren op een bepaalde windrichting. Ook uw bed oriënteren op het magnetisch veld van de aarde. Alle zijn in feite vormen van magie. Wanneer u naar de biechtstoel gaat om daar vergeving van zonden te krijgen, dan is dit ongetwijfeld een zuiver magisch ritueel, dat inderdaad voor u resultaten kan hebben, al liggen deze niet in het oorzaak-en-gevolg-verband, dat u misschien volgens de kerk hebt geleerd daarin te zoeken. Ik kan zo voortgaan.

Ook deze dagen zijn doordeesemd met magie. Ook deze dagen scheppen taboe's. Op een gegeven ogenblik mag je over een bepaald iets niet spreken. Laten we nu nemen roken b.v.. U bracht het zo even in de eerste vraag naar voren. Op het ogenblik is roken slecht. Je moet eraf blijven. Het brengt ongeluk, het brengt ziekte. Op zichzelf is dat niet geheel juist: het is zeer eenzijdig gesteld. Maar door niet te roken schept u voor uzelf de illusie van gezonder worden. Dat al in de eerste plaats. U laat dus een terrein onberoerd, dat duivelsterrein is. In vele landen kunt u nu nog vinden en bij landbouwers vooral, dat ze een stukje akker braak laten liggen. In de Ver. Staten, waar ze erg godsdienstig zijn, noemen ze het "Gods own acre". In Ierland spreken ze over het land van de Wee-folks of van de goed men. In Engeland spreken ze van de duivelsakker, evenals in bepaalde delen van Italië: en zo zou men kunnen door gaan.

De mens zal uit dat, wat normaal tot zijn leven en mogelijkheden behoort, een bepaald deel steeds apart zetten en tot taboe maken. Dit taboe is magisch. Hij probeert daardoor alle ziekten b.v. te concentreren onder het idee "roken". Wanneer er niet wordt gerookt, zullen dus alle ziekten, waarvoor hij op het ogenblik vreest, moeten wegvallen, want die behoren op dat terrein. Dit is een contractmagie, waarbij je tegen het kwade, het niet begeerde zegt: Ik geef u dat stuk terrein en zal maar niet komen, mits u niet komt op mijn terrein. Ik kan u overigens verzekeren, dat in de huidige maatschappij, ook al zou u niet roken, theoretisch de mogelijkheden voor hartcollaps, vaatziekten, verschillende vormen van longkanker e.d. evengoed bestaan en dat de verschillen niet zo enorm zijn als men op het ogenblik meent te berekenen. Maar daarom gaat het nu niet. U vraagt naar praktische magie. Dit is praktische magie in deze tijd. En dan nog iets anders. Liefdesmagie. U weet het misschien niet, maar in elke parfumeriezaak hebben ze bepaalde geuren, die worden aanbevolen, indien u iets tot stand wilt brengen, betoverend wilt zijn e.d. Die dingen werken soms ook nog. En waarom werken ze? Niet alleen om de geur, maar omdat ze de persoon die het gebruikt een zeker zelfvertrouwen geven. In feite is ook een dubbele werking een vorm van magie. Zelfs dieet is in vele gevallen eerder een vorm van magie dan van praktische voeding. Ik hoop dat dit voldoende is.

❖ *Reclames en zo, is dat ook magie, of is dat iets anders?*

Nu, die vallen eigenlijk meer onder psychologie, suggestie. Er zijn enkele reclames, dat geef ik toe, die we magisch kunnen noemen, omdat daarin een symboolgebruik voorkomt, dat niet direct is gebaseerd op de lusten van de mens, maar op zijn associatie met de oneindigheid. Men kan b.v. een zonnestelsel afbeelden in een reclame, die in feite gaat over: een insectenverdelgingsmiddel, een nieuw fotoapparaat of een klokje. Nu heeft men dus het idee van oneindigheid, natuurlijke regelmaat, overgebracht in een beeld. Zou de mens daardoor worden getroffen, dan zal zijn relatie tot het instrument of middel in kwestie er een worden van veel groter vertrouwen: en hierdoor een grotere betrouwbaarheid van het apparaat, omdat de eigen uitstraling van de mens daarop inwerkt.

❖ *U zei dat bepaalde klankcombinaties van een formule een magische uitwerking hebben onafhankelijk van de betekenis van de woorden. Heeft omgekeerd het intense besef van de mangier van wat hij zegt (dus de inhoud van zijn incantatie) niet nog veel meer uitwerking dan de klank?*

Dit zijn twee verschillende dingen. Wanneer ik klankmagie gebruik, ga ik uit van de vibratie van het stemgeluid en de daarbij voorkomende boventonen. Ik schep dus iets, waarbij de gedachte niet bepalend is en krijg hiermee een directe inwerking op mijzelf en mijn omgeving. Wanneer ik een incantatie die ik volledig besef uitspreek, dan gebeurt er weer iets anders. Ik geef dan in de eerste plaats geestelijk a.h.w. geluid. Mijn eerste uitstraling is n.l. uit mijn besef en niet uit de klank. Maar zelfs dan zal voor een aantal magische beïnvloedingen een ondersteuning door klank noodzakelijk zijn. Ik hoop dat u begrijpt, welk verschil ik hier zie. Ik kan het u heel eenvoudig duidelijk maken door te verwijzen naar de zin, die ik heb gemaakt. We kunnen er een aardigheid van maken en krijgen dan deze zin, die dus inderdaad een magische werking heeft: Ik at uien uit het zuien bij die ouwe in Joure. Magisch. Het is onzin en toch kan ik het gebruiken. Het heeft een vibratie, die zonder veel schade te kunnen doen voor u allen ergens een zekere invloed kan betekenen, die u misschien ook ondergaat, maar die - wat meer is - uw gedachtebeelden en gedachte-invloeden op dit ogenblik zou kunnen beïnvloeden. En een scherp gerichte gedachte van één van u, terwijl ik die klanken uitspreek, zou gevolgen kunnen hebben in de materie.

Nu stellen we daartegenover de zuivere begripsformule. Maar dan gaat het niet meer om de klank en ook niet meer zo om de incantatie toon, die ik daarnet gebruikte: u moogt ook zeggen preektoon, dat is meestal precies hetzelfde.

"De Oneindige is. En ik ben deel van de Oneindige. En uit de kracht van de Oneindige geef ik de kracht der oneindigheid. En in oneindigheid breng ik voort de kracht, die in het eindige het oneindige uit en voortbrengt het besef der onbeperkteid binnen de begrenzing van leven."

Een heel andere formule. En die formule krijgt alleen kracht, doordat ik besef wat ik zeg. Verder zit er geen enkele klank in, die kracht geeft. Combineer ik nu deze begrippen, dan krijg ik dus een formule, waarin een klank en begrip zijn verweven en dan kan ik o.m. - ik neem dus maar een willekeurig voorbeeld - het volgende doen.

"Aum. Het begin en einde is de werkelijkheid. De werkelijkheid is van begin tot einde. En uit de kracht van alle werkelijkheid ben ik begin en einde een met de kracht, die voortbrengt. Aum."

U ziet, ik maak zelfs geen bijzondere toon van. Toch is dit weer een uitspraak, die invloed heeft door haar klank zowel als door mijn weten. En nu is het eigenaardige, dat als ik én die klank én dat weten kan verenigen in één formule, ik een veel sterkere uitdrukking van mijn gedachten op de omgeving krijg en gelijktijdig een veel sterker doordringen van die gedachte naar de sferen, die onmiddellijk rond u liggen. En dat heeft voordelen, omdat u n.l. nu niet alleen de hogere krachten, waarop u zich misschien richt, bereikt maar ook alle lagere krachten: en zo dus een harmonische keten kunt vormen, die van uit de hogere of lichtende krachten, die u misschien heeft aangeroepen, via alle natuurkrachten en aardgebonden geesten, tot uw eigen wereld komt. Het is niet meer een overbrenging, die vervorming kan ondergaan, een radioverbinding, die kan worden gestoord, maar een telefoonverbinding, waardoor alle geluid uit een hoge sfeer overkomt naar uw wereld, precies zoals het is uitgezonden. Het heeft dus inderdaad voordelen. Ik hoop, dat ik met dit voorbeeldje heb duidelijk gemaakt dat er bepaalde verschillen zijn en dat het door u gestelde niet zonder meer juist is. Commentaar?

❖ *Dat voorbeeld van de combinatie van klank- en begripmagie vindt men die niet in de (verder onverstaanbaar).*

Inderdaad, daar vindt u dat wel sterk in vertegenwoordigd. Omdat zo veel van die termen in Sanskriet bestaan en overigens ook in andere talen die bijna vergeten of dood zijn, is dat ook weer begrijpelijk. Men heeft daarin niet meer de betekenis gezocht en is men langzaam maar zeker gekomen tot de zuivere klankmagie. Later is voor sommige delen - en vooral voor die oude Sanskrietwerken - het begrip weer herleefd, zodat men van een klankoverlevering kon komen tot een klankbegrip, tot actie. Daarom zijn die dingen heel belangrijk. Wij zien dan ook dat in Europa een dode taal als b.v. Latijn of Grieks in heel veel gevallen wordt gebruikt, omdat men daar niet die wisseling van klankwaarde in het woord heeft. Het woord is eenmaal vastgelegd en - mits op de juiste wijze uitgesproken - zal altijd gelijk blijven. Het is dus niet aan vervorming onderhevig en het kan - omdat men de taal kent toch worden gevormd tot een begrippenreeks, zodat men het begrip weer voegt bij de klankwaarde en zo een meer ideale werking krijgt.

❖ *Kunt u iets zeggen over de noodzaak in deze tijd van bewustwording der mensheid van magische inspanningen van enkelingen en groepen om deze bewustwording, deze aanvaarding van de lichtkrachten door de mensheid, te helpen bevorderen.*

Vanuit een zuiver magisch standpunt kan ik hierop niet veel zeggen. Bij magie kunnen we wel iemand beheersen voor zover hij zich laat beheersen. We kunnen de omstandigheden rond iemand wijzigen, en dat zijn dus de krachten, die we in de magie vinden. Maar met die krachten kunnen we nooit iemand dwingen om licht te aanvaarden. U kunt een kind misschien dwingen om levertraan in te nemen, maar u kunt het er nooit toe brengen om het lekker te vinden. Toch gaat het bij de aanvaarding van Lichtkrachten in de eerste plaats om de emotionele gesteldheid. Het is het wezen, dat met een zekere vreugde openstaat voor het licht, dat het licht goed kan ontvangen en verwezenlijken. Daarom moeten wij volgens mij dus niet uitgaan van het magisch standpunt, dat wij voor anderen dit licht kenbaar kunnen maken. Wij kunnen die krachten van Licht voor anderen meer actief maken, dat is waar. Maar we kunnen hen nooit tot een aanvaarding daarvan of tot een openstelling daarvoor brengen, dat gaat niet. Wat we dus in deze tijd zouden moeten doen, als mens en ook als geest voor zover ons dat mogelijk is, dat is eigenlijk in de eerste plaats voor het "ik" die harmonie scheppen, dus voor het "ik" het magisch begrip doen groeien: in de tweede plaats trachten met harmonische personen en entiteiten tot een gezamenlijk steeds grotere werking te komen. Niet om anderen tot aanvaarding van het licht te brengen, maar wel om alles wat uit anderen voortkomt - onbewust of bewust magisch - en het licht zou bestrijden of tegenhouden, onschadelijk te maken. Het is dus een uitzenden van een positieve kracht, die niet ten doel heeft, de positiviteit van anderen in de eerste af te dwingen, maar het verminderen of neutraliseren van de negatieve krachten, die uit het leven van zoveel mensen, magisch gezien, naar voren komen.

Dan kan men daarbij nog stellen, dat de magie tot op zekere hoogte een beheersing van natuurkracht en natuurgeest inhoudt, zelfs indien men daarin geen volledig adept is. Men sou

dus ook nog kunnen stellen dat kleinere groepen en zelfs eenlingen, die hebben geleerd harmonisch met elkander te werken en op een voor hen aanvaardbare wijze - desnoods met een voor hen aanvaardbaar ritueel - te komen tot een uitzenden van de juiste bevelen a.h.w. aan die natuurkrachten, kunnen voorkomen dat te veel schade ontstaat uit de negativiteit van anderen.

De magiër heeft in deze periode dus in de eerste plaats een conserverende werking. Hij voorkomt een verval dat anders ongetwijfeld zou optreden. Hij verschuift oorzaak-en-gevolg-werkingen zonder ze ongedaan te kunnen maken. Maar door deze verschuiving kan het zwaartepunt voor vele mensen anders komen te liggen. Zij blijven dus op hun eigen wijze doorgaan. De mogelijkheid, dat zij voor dit licht meer interesse krijgen, wordt groter naarmate deze status quo een langere tijd kan worden gehandhaafd. En dat is hetgeen hier van uit de geest al bijna 40 jaar wordt gedaan, zo goed en zo kwaad als het kan. En dat is iets, waartoe de mens in de stof in zekere zin kan bijdragen. De voor de mens meest belangrijke magische actie is hierbij het doen ontstaan van harmonie tussen mensen: dus het vergroten van alle harmonische aspecten, onverschillig waar en hoe. Naar ik meen vereist dit in de eerste plaats een persoonlijke instelling, die op algemene harmonie is gericht en daarnaast ook wel degelijk de juiste handeling, eventueel incantatie of woord, daarop gericht.

Ten laatste zou ik nog willen opmerken, dat eenling zowel als groep van magisch werkenden in deze tijd zeer veel kunnen doen om anderen aan de gevolgen van hun eigen onevenwichtigheden te onttrekken. Deze magische groepen zouden dus psychisch en fysiek genezend kunnen optreden. Zij zouden de mens kunnen helpen om een evenwichtigheid voor zichzelf te bereiken, die zonder dit misschien onmogelijk zou zijn. Maar zelfs dan blijft het noodzakelijk, dat die mensen, eenmaal tot evenwicht gebracht, verder gaan, omdat zonder een persoonlijke aanvaarding, die niet afgedwongen maar volledig vrijwillig is, geen werkelijk erkennen van een opgaan in het Licht mogelijk is.

❖ *Kunt u in verband met de vorige vraag iets zeggen over het gebruik maken van bepaalde met geestelijke energie - zoals liefde, genezing, verlichtingbrengende intelligentie - geladen plaatsen op aarde?*

Ik kan daarover natuurlijk wel iets zeggen, maar een volledige omschrijving daarvan geven, gaat iets te ver. In het kort dit: Er zijn op aarde - ook nu - bepaalde plaatsen, die - hetzij door ingewijden in de oudheid of door geestelijke krachten - geladen zijn met bepaalde gedachtebeelden. Degene, die daar komt, wordt dus onderworpen aan een beïnvloeding van zijn denken. Deze beïnvloeding impliceert in vele gevallen een zich openstellen voor die hogere kracht. Ontstaat die automatisch, dan krijgt men hieruit vanzelf ook een grotere mogelijkheid tot genezing, een grotere mogelijkheid tot bewustwording en zelfs tot inwijding. Er zijn heel wat van deze plaatsen op aarde, sommige zeer sterk, andere zwak. Ik moet erbij zeggen, dat er plaatsen zijn, die vanuit uw standpunt en denken zuiver zwart-magisch zijn, zowel als plaatsen die voor u zeer lichtend en hoog zijn. Het verschil tussen deze is niet de mogelijkheid die zij bieden, maar wel het beeld dat de benadering mogelijk maakt. Wanneer men regelmatig op een bepaalde plaats, bidt, mediteert of sacrale handelingen doet plaatsvinden, dan zal - indien men daarmee voldoende verbonden is, er voldoende in opgaat - de gehele omgeving ook met die kracht worden geladen. Het is dus duidelijk, dat zo'n plaats - zij het vaak in mindere mate dan de plaatsen, die door de grote ingewijden of geestelijke krachten werden geladen - een geestelijke waarde verkrijgt en allen, die daar aanwezig zijn in zekere mate in harmonie brengt: en dus ook mogelijkheden schept tot genezing enz., die elders misschien niet zo gemakkelijk bereikt zouden kunnen worden.

❖ *Kan een niet-muzikaal aangelegd mens gebruik maken van klankmagie?*

Een niet-muzikaal aangelegd mens kan alleen gebruik maken van klankmagie, die beperkt blijft tot de eigen stem ofwel tot ritmen: en dan dient er nog een zeker gevoel voor ritme aanwezig te zijn. Klankmagie in haar volste betekenis, zoals die vroeger tot uiting kwam in vele gezangen en in bepaalde vormen van melodische improvisatie, die zelfs nu nog bestaat b.v. bij de Basken, in bepaalde delen van Turkije, Perzië en ten dele in Griekenland, die blijven dus gesloten. Het is n.l. zo, dat volkeren, die ergens nog natuurgebonden zijn die oude ritmen hebben bewaard en ook de oude methode om iets tot stand te brengen. Maar iemand, die niet muzikaal is, begrijpt ze niet. Voor hem is de melodie niet meer te verknopen met een beeld of met een gedachte, en daardoor gaat er voor hem een groot gedeelte van de uitwerking teloor. Het ritme echter kan over het algemeen wel worden gebruikt, omdat dit geen melodisch verstaan meer vergt, maar alleen een lichamelijke reactie op de geluidstrilling. Bij het

gebruiken van de eigen stem, is de melodie ook weer niet belangrijk, omdat men kan afgaan op de eigen reactie. Een mens, die een klanksleutel op de juiste manier gebruikt, zal dit dus zelf door een zekere gespannenheid, door een gevoel van verbondenheid soms ook ongetwijfeld bemerken. Afgaande dus op dit controle middel kan een niet-muzikaal mens wel gebruik maken van deze geluidsmagie, maar hij kan geen gebruik maken van de aanvullende factoren als muziek, sacrale koorzang e.d., die bij de grotere magische rituelen in het verleden vaak een heel grote rol speelden en waarvan de gezangen zelf soms ook typisch magisch waren.

❖ *Welke correlatie bestaat er tussen magisch en kosmisch bewustzijn?*

Een correlatie lijkt me overdreven. Laten we eenvoudig zeggen: relatie. Kosmisch bewustzijn wil zeggen: het erkennen van de totale wereld. Magisch denken is: het erkennen van de inwerking der totale wereld op de eigen wereld, zonder dat het volledige begrip van die totale wereld in het "ik" hoeft te bestaan. Daar heeft u het eenvoudig uitgedrukt.

❖ *Heeft de groet van de Indiër, die met gesloten handen het voorhoofd aanraakt (en soms ook de hartstreek) een magische betekenis of achtergrond?*

Oorspronkelijk wel. Omdat de groet op zichzelf een aanraking is met het gesloten circuit van één der hoogste chakra's uit het lichaam. Het is n.l. het voorhoofds-chakra, dat wordt beroerd en eventueel - wat we bij deze groet ook nog zien - vaak ook nog het keel-chakra, waarna men zakt tot op de borst. Wij zien dit bij andere Oosterlingen ook, waar het met een hand geschiedt. Deze wijzen van groeten hebben dus ergens een magische achtergrond, omdat zij te maken hebben met het richten van de eigen uitstralingen en gelijktijdig ook het afsluiten van het "ik" om de ander niet in zijn vrijheid te beïnvloeden. U moet echter niet denken, dat dit oorspronkelijk uit magische overwegingen is ontstaan. Het tonen van gevouwen handen betekende ook: zonder wapen zijn. Zoals bij u nog steeds de rechterhand wordt gegeven, omdat deze oorspronkelijk de zwaardhand was. De westerse mentaliteit staat het niet toe om twee handen te geven, behalve bij zeer grote vrienden, dan krijgen we de accolade.

De linkerhand was de dolkhand: en als men niet eerlijk wilde vechten, dan wilde men toch wel een mogelijkheid achter de hand houden. Er zijn inderdaad groeten, die oorspronkelijk zijn ontstaan uit praktische overweging en die later zijn geformaliseerd aan de hand van een magisch begrip. Ze zijn een gewoonte geworden, een soort landsgewoonte. Daarbij is opvallend dat zeer vele volkeren, die magisch zeer ver zijn geweest of het nog zijn, de voorkeur geven aan gesloten handen. Zelfs een Chinees zal u begroeten door zichzelf de hand te schudden: dus zichzelf af te sluiten. Ik hoop, dat dit voldoende is.

❖ *Is voor het uitzenden van genezende krachten de open klank meer geschikt dan de gesloten klank?*

Ik geloof, dat we ook daar weer heel moeilijk een onderscheid kunnen maken, omdat de zuiver open klank over het algemeen natuurkrachten aanspreekt, terwijl de meer gesloten klank ook hogere krachten aan het werk zet. Zou men zelf een volledig begrip hebben van wat voor natuurkrachten noodzakelijk is, dan zou men ongetwijfeld aan de open klank meer dan genoeg hebben. Indien men echter niet in staat is het geheel te overzien en dus gaarne hulp van hogere krachten wil inroepen, dan lijkt mij toch de gesloten klank beter.

❖ *Zijn dat klanken, zoals b.v. aum?*

Aum. Of om twee woorden uit het begin te herhalen: koeri als open klank tegen koemri als gesloten klank. Het is dus dit mm (het sluiten van de mond, het afdempen van de klank, tot bijna niets om daarna weer te openen), dat hier belangrijk is. We vinden dat ook nog wel in een andere vorm, waar het geen m is. Dan kunt u als open naam, b.v. zeggen Jehova en ernaast kunt als gesloten klank zetten: Adonai, omdat de ai een uitklinken mogelijk maakt.

❖ *Dus het is wenselijk dat na de gesloten letter (de m of de n) weer een open klank volgt?*

Dit is niet noodzakelijk, maar het is mogelijk. Als we daarop moeten ingaan, dan moet ik u iets over de magische klankleer gaan vertellen. U zult me niet euvel duiden, wanneer ik u vertel dat dat onmogelijk is om de doodeenvoudige reden, dat dit betekent: eerst de ontleding van de taal die men gebruikt om aan te geven, hoe de klankverwerking daarin voorkomt: en hoe aan de hand van de gedachtebeelden soms een gesloten klank, gevolgd door een open klank (b.v. auma) een volkomen reëel besepte werking heeft, terwijl aum op zichzelf een onbegrepen woord zou kunnen zijn of omgekeerd. Dat zijn dus factoren, die ook een rol spelen. Het is niet alleen het woord, maar het is ook het begrip, dat erachter zit. Het is de bewust gebruikte

klankmagie, die op het gebied van genezing wel een bijzonder grote rol speelt. Het is zelfs zo, dat u alleen door op een bepaalde toon te spreken in bepaalde gevallen door uw intentie en het onopvallend gebruik van een paar klanken mensen kunt ontspannen of tot een zeer hoge spanning opjagen en mensen a.h.w. kunt dwingen zich hun eigen gedachten opnieuw te realiseren of kunt voorkomen dat ze dat doen. Dat kan dus alleen al uit doodgewone gesprekstof voortkomen. U zult begrijpen, dat dit onderwerp zelf een gehele avond zou vergen en dan zonder vragenrubriek. Daarvoor moeten we dan weer een paar avonden apart nemen.

❖ *Is het een feit, dat een stemgeluid het laatste jaar nog een andere uitwerking kan hebben als jaren daarvoor? Ik heb wel eens het gevoel, dat bepaalde mensen een stemgeluid hebben met een zodanige uitwerking, dat je bepaalde trillingen niet kunt verdragen.*

Dat is inderdaad mogelijk. Wanneer je een stemgeluid hebt, dat meestal door de eigen gemoedsgesteldheid wordt gewijzigd, dan krijg je daar elementen in, die voor een ander soms prikkelend, soms geruststellend zijn. Een eenvoudig voorbeeld. Als u een klein meisje hebt, dat zich verzet tegen de volwassene, dan moet u eens opletten. Dat stemmetje mag dan verder zijn zoals het wil, maar er komt een scherpe toon in. Het is niet. He Mam, mág ik opblijven?" Neen, het is. "Hé, waarom mag ik nou niet opblijven?!" Scherp. En als dat drenstootje even doorgaat, dan is het net, of ze met een rasp over je open zenuwen zit te schuren. Maar als datzelfde kind het opblijven moet gaan afsmecken, dan is het een en al zoetheid. Dan klinkt het: "He Mamma" mag ik nou nog een uurtje opblijven? He, toe?" Onbewust gebruik van die magie. Want dat klinkt dan zo melodieus, dat je eigenlijk, als je ernaar luistert, zin zou hebben te zeggen. "Nou ja, kindje, doe dat dan maar. En datzelfde doen volwassenen ook, alleen is dat natuurlijk niet op dezelfde manier.

❖ *Hoe komt het eigenlijk, dat sommige klanken wel een magische kracht hebben en andere niet?*

Er zijn bepaalde geluiden, die inherent zijn aan het bestaan van deze wereld. Er zijn klanken, die u alleen kunt horen, wanneer de wind ergens door een opening fluit. Er zijn klanken, die u kunt horen, wanneer het zand zich verplaatst: de geestenstemmen van de woestijn b.v., de zingende rotsen, de branding, een beekje, vallend water. Duizend-en-een klanken. Er zijn dus bepaalde klanken, die eigenlijk niet van de mens afkomstig zijn, maar die uit de natuur komen. De eerste mens heeft het nabootsen van die natuurklanken gebruikt om bepaalde toestanden aan te geven, maar later ook om bepaalde stemmingen en mogelijkheden aan te duiden. Langzaam maar zeker heeft hij een taal ontwikkeld: en in die taal is dit gaan divergeren: sommige klanken zitten er echter nog steeds in. Toch zult u kunnen opmerken, dat volkeren die in het binnenland wonen (b.v. in de bergen) een ander klankgebruik hebben dan mensen, die in een vlakte wonen. En de mensen, die aan een zee kust wonen hebben weer een ander klank- en taalgebruik dan de mensen, die alleen maar bij een meer wonen. De natuur in hun omgeving gaat het klankgebruik en daarmee ook de taal, de taalvorming en uitspraak, beïnvloeden. De natuurgeluiden, die zij nu in hun taal hebben, zijn magische geluiden, omdat zij niet alleen teruggrijpen naar een begrip, maar naar de associatie met de natuur, de verbondenheid die men heeft met het hele leven en met de gehele wereld. Nu zijn sommige van die krachten niet alleen gebonden aan de natuur: de natuur werd ook weer door hogere geestelijke krachten gevormd en geregeerd. En zo kan men dus door een bepaalde klanknabootsing niet alleen een bepaalde natuurgeest of een bepaald natuurgebied soms beroeren, maar ook heel vaak nog de kracht, die dat heeft voortgebracht of heeft helpen scheppen.

Wanneer ik nu een open klank gebruik - dat hebben we daarnet al gehad - dan is mijn doel alleen de reproductie van iets, wat in de natuur bestaat. Het woord "aum" b.v. is, als ik de au alleen zeg, een luchtklank: het behoort dus bij het luchtgebied. Maar maak ik er aum van, dan bind ik deze luchtklank in een gerichtheid (de beperking van een mm). De klank is bekort en daardoor gelijktijdig een beheersing daarvan: en als beheersing van die klank dus ook een sleutel tot die wereld, waarin de luchtgeest kan worden beheerst.

Als u het nu zo kunt volgen, dan geloof ik wel dat ik uw vraag heb beantwoord.

❖ *Heeft het gebruik van de stem ook geen invloed op dieren?*

Ongetwijfeld. En daarbij treedt alweer de eigenaardigheid op, dat dieren heel vaak niet op toon alleen reageren, ofschoon de rust van het spreken soms belangrijk is, maar vooral ook op de klanken, die erin zitten. Als u tegen een hond woorden zegt, waarin de klank au veel voorkomt, dan wordt de hond opgewonden. Zegt u dat tegen een kat, dan wordt ze rustig.

Beide soorten echter reageren op alle sis-klanken, die voor hen een uitdrukking van opwinding zijn: voor de katten over het algemeen van hatelijke opwinding, voor de hond eerder van vreugdige opwinding, van sport, van actie. Als men dat zo beziet, dan kan men ook weer zien, dat b.v. een paard op een sis-klank over het algemeen negatief, onrustig zal reageren. Op een au-klank ook niet zo prettig maar op een a- en een o-klank goed, rustig: het wordt kalmer, het krijgt vertrouwen. Ongetwijfeld zijn deze klanken voor het dier dus associaties met de natuur, met een zekere sfeer. En die associatie met sfeer, die bij dieren waarschijnlijk instinctief is, brengt dus een zekere, gemoedstoestand teweeg, waarop u overigens niet al te veel moogt vertrouwen, tenzij u de klank volledig beheerst. Er zijn mensen, die een wild paard kunnen temmen, als ze maar de kans krijgen om er tegen te praten. Er zijn ook mensen, die een hond een ogenblik met hun stem kunnen bedwingen, maar zodra ze hun mond houden hun kuiten beschadigd zien. Zorg dus eerst wel, dat u heel zeker bent, voordat u op dit terrein experimenteert.

❖ *De eurithmie, ligt daar ook een magische grondslag in?*

Neen, op zichzelf niet. De eurithmie grijpt haast onwillekeurig terug naar bepaalde oerritmen en daarmee ook heel vaak naar gestileerde oergebaren. Op zichzelf is het dus niet magisch, maar wel kan de eurithmie, indien een juiste volgorde wordt gevonden, soms bewust of onbewust magisch zijn. U zou dus kunnen zeggen, dat eurithmie onder omstandigheden een training kan zijn voor een vorm van gebaren- en lichaamsmagie.

❖ *De z.g. heil-eurithmie ?*

Ja. Maar dan komen we toch niet direct in het heil terecht, dat men verwacht in het helen van fouten.

❖ *Is dat ook een magische handeling, wanneer een natuurgeest vraagt om b.v. alcohol en graan?*

Ik kan me nog niet precies voorstellen, hoe u dat bedoelt?

❖ *.... b.v. offers brengen aan een natuurgeest, die vraagt om alcohol en graan.*

Dat is natuurlijk niet juist. De natuurgeest zal geen alcohol vragen, omdat alcohol op zichzelf niet zonder meer natuurlijk vocht is. Als u zegt wijn, ja. Omdat wijn alleen een natuurlijk gistingsproces is, maar gestookte alcohol niet en jenever zeker niet. Wanneer overigens een dergelijk offer wordt gevraagd, dan kunt u er zeker van zijn dat u te maken hebt met een natuurgeest, die thuishoort in het plantenrijk, of in dit geval in het vloeistofrijk, omdat het n.l. een dubbel offer is: graan en alcohol. Maar alcohol is nooit een teken dat prettig is. Zou er een geest zijn, die dat vraagt, dan hebben we meestal niet te doen met een natuurgeest, maar met een oude tippelaar, borrelaar, die op deze manier nog probeert iets mee te krijgen van het goede der aarde.

Vrienden, als u het goed vindt, zou ik nu graag willen afronden. Dat zou ik dan als volgt willen doen: We hebben hier gesproken over magie, maar één vraag heb ik niet gehoord: Kunnen wij allemaal aan magie doen? Ik zou die vraag graag tot slot willen beantwoorden. Elke mens doet in meer of mindere mate aan magie, en elke mens kan leren dit steeds meer bewust te doen. Die mens moet dat doen van uit zichzelf: uit zijn eigen weten, zijn eigen behoeven, zijn eigen erkennen. Hij moet daarbij zeker ook letten op gevolgen en resultaten. Een magie, die geen resultaten brengt, is geen werkelijke magie maar zelfbegoocheling, zelfbedrog. Als ik u een schitterende magische spreuk citeer en u blijft die elke dag herhalen, maar er gebeurt nooit iets, dan is die spreuk voor u niets waard.

Magie is een oorzaak-en-gevolg-werking. In de magie moeten wij ontdekken - al gaat het soms nog langzamer dan we hadden gehoopt - dat hetgeen wij doen door onze instelling, onze harmonie, onze wijze van benadering resultaat heeft. Het is het resultaat dat wij vinden, dat even belangrijk is als de instelling en de actie. Daarom kan naar mijn idee een mens alleen maar de raad krijgen van iemand, die over magie verantwoord wil spreken.

Probeer, doe het eenvoudig, doe het ingewikkeld, zoals u bent of denkt, maar zoek eerst voor uzelf een zekere harmonie. Er moet een spanning in zitten. Er moet een beleving, een emotie zijn. Er moet een begrip achter zitten en een willen. Zoek dan de vorm, die u wilt. Experimenteer ermee en zie, of zij gevolgen heeft. Brengt zij resultaten, ga dan voort. Brengt zij geen resultaten, onderbreek totdat er resultaat is bereikt. En komt er geen resultaat, laat dan de zaak na een herhaalde proefneming desnoods rusten. Herhaal nooit een magisch

experiment of een magische bezwering of een magische handelwijze op precies gelijke wijze, tenzij vaststaat, welke resultaten daaruit zijn voortgekomen en u deze zelfde resultaten wederom begeert. Meen niet, dat magie u in strijd brengt met God of met de krachten der natuur. Het is hoogstens uw eigen instelling, die dit kan doen: niet het gebruik maken van deze nog niet erkende wetten en wetenschap. Meen niet, dat u in de magie gebonden bent aan datgene, wat de ouderen hebben gedaan. U bent volledig vrij om uw eigen wegen te gaan. Maak gebruik van de ervaring der ouden, voor zover ze voor u aanvaardbaar en logisch is, voor zover ze behoort bij uw wezen en denken.

Dwing niemand magie en magische begrippen op. U zult er toch nooit in slagen. Zoek eerst de harmonie van bestreving en van werking, voordat u overgaat tot een gezamenlijk magisch werken en streven, een gezamenlijk magisch ritueel.

Streef naar zelferkenning, want elke mens is in staat te werken met de krachten en de wetten der magie. Maar slechts de mens, die zichzelf redelijk kent en enig begrip heeft van zijn eigen verlangens, wezen, inhoud, behoeften, zijn vrezen en eigenschappen, zal in staat zijn het "ik" op een zodanige wijze bewust te richten, dat hij magisch een maximaal resultaat behaalt. Vrees niet, als uw magie u in contact brengt met dingen, die u niet begrijpt. Indien u zich afsluit daarvoor en terugkeert tot de werkelijkheid: zo ben ik, dit ben ik, ik ben onaantastbaar, dan zult u dit zijn. Laat u nooit door angst of door een te grote en onbeheerste begeerte leiden. Wanneer deze elementen optreden, zult u het slachtoffer kunnen worden van de krachten, die u oproept. Maar zolang u beheerst, zonder angst en zonder een begeren dat verder kan worden gelokt dan een gesteld en niet al te zelfzuchtig doel, magie bedrijft, zult u steeds meer resultaten zien. Leer niet slechts de wereld rond u kennen, maar leer te werken met deze magie, die u in contact brengt met een andere werkelijkheid dan de uwe. Een werkelijkheid die groter is en meer omvat. Een werkelijkheid, waaruit u soms mogelijkheden te voorschijn kunt brengen, die voor uw eigen wereld onbegrijpelijk zijn.

Wees geen dwazen, die uitroepen. "Wij hebben het middel gevonden om de wereld te redden." Want de wereld zal u liever vernietigen, dan op zo'n wijze te worden gered. Neen, elk streven, elk erkennen, dat u in uzelf hebt gevonden, bewaar dat in uzelve en deel het slechts mee aan diegenen, van wie u zeker weet, dat zij in bestreving en denken met u harmonisch zijn, opdat u in het gedeelde geheim dan gezamenlijk ook magisch kunt werken.

Ik hoop, dat deze avond althans heeft bijgedragen tot begrip voor de waarde van de magie en van de mogelijkheid om, de magie te gebruiken. Ik hoop ook, dat het nog iets verder gaat: dat u leert voor uzelf in bescheiden mate gebruik te maken van deze magie, van haar werking en haar mogelijkheden.

Mijn innigste hoop is, dat u daarin slagend u steeds meer onafhankelijk zult maken van uiterlijke schijn en schijnbegrippen en steeds meer zult streven naar een grotere werkelijkheid en een grotere beheersing in een steeds intenser contact met alle werelden en sferen, die nu voor uw begripsvermogen zo vaak nog gesloten blijven.